

De stad trilt

De stad trilt

Anton Michels

Roman

2018

Beefcake Publishing

We knipperen met onze ogen. Een mes hangt helemaal stil in de lucht. Het wordt omhooggehouden door een arm. Het felle, witte licht springt van het lemmet af als bij een staande lamp. De bron van het licht is echter onvindbaar. Het komt van ergens buiten het gezichtsveld. Toch reflecteert het grijze lemmet genoeg licht om te onthullen dat het handvat van het mes zwart is. Een keukenmes. Wanneer we beginnen bij de hand die het mes vasthoudt en afdalen, dan komen we als eerste de fijne witte haartjes op de pols tegen. We onderscheiden de rand van een wit hemd, gevolgd door een zwarte mouw. We gaan verder langs de gebogen arm, over de geplooidde stof langs de schouder heen en komen aan bij een gezwollen ader in de hals. We raken hem even aan, maar we kunnen geen hartslag bespeuren. De ader blijft even dik. We klimmen wat verder naar boven en komen uit bij het gezicht. Een fijne neus, gespierde kaken, dunne wenkbrauwen, een gladde huid. Het zwarte golvende haar is naar de zijkant gekamd. Zijn gezicht heeft geen uitdrukking. De oogleden zijn ontspannen en zijn pupillen zijn naar beneden gericht. Er is geen communicatie. Voor we inspecteren waar zijn blik op gericht is, gaan we van aan het puntje van de neus naar boven over het voorhoofd, we zijn nieuwsgierig. We zigzaggen snel voorbij de dikke haarstengels als dorstig ongedierte, we moeten alles gezien hebben. Wanneer we in de nek aan het einde van de haarlijn zijn gekomen, zien we een zwarte massa voor ons hangen. Het is zijn schaduw. Maar er klopt iets niet. We spoeden ons

terug naar het hoogste punt van zijn hoofd en kijken rond. We zijn in de luren gelegd. Als we het licht van het mes volgen, zien we dat de schaduw niet in de juiste positie staat. Niet in lijn met de lichtbron. Er is iets mis. Het valt op dat de man nog steeds niet bewogen heeft. We gaan terug naar zijn gezicht. Nog steeds geen expressie, niets is veranderd. Elk haartje in de wenkbrauwen staat in dezelfde richting als voorheen. Het is alsof er helemaal geen tijd is verstreken. Zitten we in een schilderij van een slordige schilder, die een fout maakte met de schaduw? Als we echt in een schilderij zitten, en er verstrijkt geen tijd, dan zullen we geen actie te zien krijgen. En net daar waren we naar op zoek. Maar we geven het nog niet op. We gaan staan op het puntje van de neus en volgen het traject van de pupillen. We kijken naar beneden en zien een tweede man die op zijn rug ligt. De man met het mes zit op zijn buik en zijn vrije hand rust zacht op de linkerschouder van de liggende man. Zijn gezicht is meer asymmetrisch dan dat van zijn kompaan. Maar ook hij is in maatpak gekleed en is gespierd. Zijn gezicht is evenmin expressief, maar als we goed kijken zien we een subtiele samentrekking van de wenkbrauwen, een frons. Zijn ogen zijn recht gericht op de punt van het mes. Beseft hij wat er gebeurt? Is hij bang? Waarschijnlijk niet. Het ziet er niet naar uit dat er iets staat te gebeuren, aangezien geen van beiden beweegt. De schaduwen staan nog steeds scheef en de gezichten blijven leeg.

Hoofdstuk 1

Andreas had de korte afstand naar het appartement van Torben snel afgelegd. Hij belde aan en hoorde Torben gehaast de trap aflopen. Hij opende de deur en tuurde boven het hoofd van Andreas naar buiten. Links, rechts, alles gezien. Hij had een slordige broek aan en niets om zijn pezige bovenlijf te bedekken. Zonder dag te zeggen liep hij weer naar boven. Er zal wel iets zijn, dacht Andreas en hij volgde hem tot in zijn kamer. Torben trok snel een biertje open voor Andreas en schoof hem een stoel toe.

‘Het is goed dat je nog eens langskomt, het ging niet zo goed vandaag,’ zei Torben.

‘Ja, het is te lang geleden. Drink jij niets?’ vroeg Andreas.

‘Nee, beter niet. Het mag wel, maar ik wacht liever nog even.’

Andreas merkte hoe zenuwachtig Torben eruitzag. ‘Ben je al buiten geweest vandaag?’ vroeg hij.

‘Gewoon snel even naar de winkel aan de overkant van de straat, ik heb meer tijd nodig. Het is lastig.’

‘Ja natuurlijk, dat snap ik. Ben je klaar voor vanavond? Zal het lukken?’ Als Torben niet aan het woord was, trok zijn vuist af en toe hard samen. Andreas probeerde er niet naar te kijken.

‘Ja ja! Samen op meisjes jagen. Dat is lang geleden. Jij en

ik,' zei Torben en hij glimlachte, wat hem zichtbaar moeite kostte.

Dat zullen we wel zien, lachte Andreas. Hij zag hoe een spier in de nek van Torben zich opspande als een remkabel die dichtgeknepen werd. Torben greep de pees vast met duim en wijsvinger en probeerde hem terug te duwen. Andreas wist dat hij er niets over moest zeggen. Leg de focus ergens anders op, dacht hij.

'Hoe ging het nog met dat meisje in het ziekenhuis waar je het laatst over had?' vroeg Andreas.

'Melissa? Oh ja goed. Ze was wel heel saai, geen humor. Het ene moment zitten we te kussen, dan maak ik een grap en begint ze te huilen. Op die manier kan het niet lang duren, maar het was leuk. Hoe dan ook, doe je mee vanavond? Of zit je nog steeds met Lorna in je kop?'

'Nee hoor,' loog Andreas. 'Ik doe mee.'

'Dat heeft lang genoeg geduurd, zeg.'

'Als je nog zo jong bent, dan grijpt het je echt vast, van zo'n meisje houden.'

'Dat snap ik wel, maar het is nu genoeg geweest. Dat voel je toch ook wel?'

Andreas liep naar het raam en keek naar buiten. Het was bijna avond, maar nog steeds warm. Misschien kwam hij Lorna wel tegen vanavond, dan kon alles gebeuren.

'Waar denk je aan?' hoorde Andreas uit de hoek van de kamer komen. Andreas zweeg even.

'Ik droomde gisterenavond. Ik kan het me niet helemaal

herinneren, maar twee mensen die elkaar...' Hij werd onderbroken door een luide klap. Andreas draaide zich om en zag Torben op de grond liggen. Hij kwam weer recht en wreef zich snel over de elleboog met zijn gezicht in een grimas getrokken.

'Shit, ik probeerde die mug dood te slaan op het plafond maar ik ben uitgegleden. Ik heb deze nacht niet geslapen, er waren gewoon te veel van die kleine klootzakjes.' Torben klom weer op de kast en maakte aanstalten om weer uit te halen.

'Laat dat nu, ik zie helemaal geen muggen. Kom, we gaan buiten op het terras een sigaret roken, dat lukt toch wel?' vroeg Andreas.

Ze klommen door het raam op de gang en gingen zitten op het zwarte dak van de burens. Andreas legde zijn hand op het zwarte oppervlak dat zo heet was als een bakplaat. Hij trok zijn T-shirt uit en ging op de rand zitten, met zijn benen bengelend boven een volkstuintje. Hij zag een aantal lege flessen drank liggen en een doorgesneden blikje vol sigarettenpeuken.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg Andreas.

'Dat is van het buurmeisje en haar vriendinnen. Ze had een feestje, haar verjaardag denk ik. Ze klopten gisteren aan en vroegen of ik erbij wou komen zitten, maar dat kon niet met die muggen,' zei Torben, die Andreas naar de flessen zag staren.

'Een groep meisjes vraagt je om te drinken op je terras en

je weigert? Is het die mooie?’ vroeg Andreas en hij keek hem lachend aan.

‘Ja, het is wel een schat.’

‘Jij hebt zoveel potentieel. Ooit ben je weer de oude, en dan zal je niet te stoppen zijn,’ zei Andreas met een glimlach. Hij gaf Torben een sigaret en stak die aan in zijn mond.

‘Hoe voelt dat? Na een jaar?’ vroeg hij.

‘Heerlijk,’ zei Torben grinnikend. Toen werd hij opeens ernstig, alsof er ergens in zijn hoofd een synaps als een schakelaar klikte. ‘Ik ben veranderd, man,’ zei hij somber.

‘Natuurlijk ben je veranderd. Ik ben ook veranderd. Iedereen is veranderd, dat is net goed,’ zei Andreas. ‘Je bent wat ernstiger geworden. Dat is misschien ook niet slecht, je grapjes werkten toch niet bij de meisjes,’ zei Andreas jennend. ‘Jij hebt gewoon geluk met je haar. Zonder je haar zouden ze niets aan jou kunnen verdragen. Weet je nog die ene keer dat je een meisje in je kamer had en voor je iets deed, las je eerst die speech uit *Jane Austen* voor?’ vroeg Andreas.

‘You have bewitched me, body and soul,’ zei Torben plechtig terwijl hij een doordringende blik probeerde op te zetten, maar hij kon zijn grijns niet verbergen. ‘Ja, die begon eerst te lachen, maar daarna werd ze bang en ze is snel vertrokken,’ zei hij en hij nam een snelle trek van zijn sigaret. ‘Maar jij bent geen haar beter. Weet je nog in dat danscafé dat je omringd werd door een groep meisjes en dat je zo blij was dat je luidkeels begon te roepen? Die blik op

hun gezicht toen ze teleurgesteld hun jas pakten, ga ik nooit vergeten.'

'Man, we waren echt sukkels,' zei Andreas grinnikend. Met half toegeknepen ogen weerde hij de prikkende zon uit zijn ogen.

Ze bleven daar nog even zitten drinken en roken tot het donker werd. Torben kalmeerde geleidelijk aan. Het leek Andreas goed voor Torben om hier eerst even rustig te praten. Maar de stalen pees in zijn nek toonde af en toe dat rust niet bestond. Ze luisterden naar muziek die vijf jaar oud was, en waar ze nu alleen nog samen naar luisterden, nooit meer apart. En ze lachten met de dansjes die ze toen deden, maar die in een mum van tijd knullig waren geworden. Toen het tijd was om te vertrekken, klommen ze weer door het raam. 'Ik ga even pissen, maak je al klaar,' zei Andreas. 'Andreas?' hoorde hij van achter de deur van de badkamer. 'Ik wil je nog eens bedanken dat je mij altijd bent komen bezoeken vorig jaar. Dat heeft echt geholpen,' zei Torben. 'Je wist toch dat ik je niet in de steek zou laten? We zijn toch vrienden?' zei Andreas. Torben antwoordde niet.

Andreas deed de deur open en zag dat Torben aan de overkant van de kamer de restanten van een geplette mug tegen de muur inspecteerde.

'Geeft het als we nog even blijven? Ik heb nog wat tijd nodig en dan kan ik de afwas alvast doen,' vroeg Torben.

'Neem je tijd, het is nog vroeg,' zei Andreas. Hij ging nog een sigaret roken. Toen hij terugkwam, zag hij Torben met

twee handen in een uitpuilende berg schuim tasten.

‘Torben, zo veel detergent moet je echt niet gebruiken.’

‘Nee? Ik wil het wel schoon krijgen. Anders eet ik er niet meer mee en zijn ze gewoon voor de vuilbak.’ Andreas liet hem begaan en hielp met afdrogen.